

BINNENste BUITEN

ONTMOETING

door Anouk van Tooren

Afgelopen november hield Onze Weg een ontmoetingsdag. Zoals de term ontmoetingsdag uitdrukt is ontmoeten altijd een belangrijk ingrediënt van dit jaarlijks terugkerend evenement. Dit jaar was 'ontmoeten' ook het thema. Zo stonden de toespraken in dit teken. Hieronder vind je een samenvatting van het verhaal van Anouk van Tooren.

Vandaag de dag hebben we veel mogelijkheden tot snel en regelmatig contact met de ander, denk aan facebook, hyves, twitter, sms etc. We hebben dankzij dergelijke media contact maar geen werkelijke ontmoeting. De manier waarop we via deze media contact hebben is typerend voor onze maatschappij. We leven in een maatschappij die vluchtig is; tijd is geld en carrière staat bij velen voorop. Ontmoetingen worden functioneler. Ontmoetingen moeten steeds vaker een doel dienen, ze zijn dikwijls kortdurend en meer gehaast. Daarbij staat het individu en zijn of haar behoefte meer en meer centraal, terwijl in het verleden de gemeenschap een grotere plek innam. Toch hebben we als mensen een natuurlijke en sterke behoefte aan ontmoeting met andere mensen. Juist daarom wil ik graag stilstaan bij dit onderwerp.

Waarom zouden we elkaar ontmoeten? Waarom al die moeite? Het antwoord, kort gezegd, is: omdat we als mens gemaakt zijn om in verbondenheid met God en elkaar te leven. Ontmoeting is de weg naar die verbondenheid.

Wat is ontmoeting?

Ontmoeting heeft binnen verschillende culturen, organisaties en zelfs voor individuen een heel eigen betekenis en waarde. Of het nu om een ontmoeting met God of met mensen gaat, iedere ontmoeting is uniek en de start van iets nieuws.

Het is me opgevallen hoe weinig er op internet te vinden is over de betekenis van ontmoeting. Het laat dan ook geen twijfel dat de beste plaats om te leren over de betekenis van ontmoeting Gods Woord is! God roept ons op om in relatie met hem te leven en laat er ook geen twijfel over bestaan hoe belangrijk dat is. "Heb God lief boven alles en je naaste als jezelf." Geen liefde zonder relatie, geen relatie zonder verbondenheid en geen verbondenheid zonder ontmoeting. Als we in de Bijbel beginnen te lezen hoeven we niet lang te wachten want in Genesis 3 wordt het al meteen duidelijk. Als Adam zich verbergt voor God, de ontmoeting uit de weg gaat, spreekt God hem toe: "Waar zijt gij?".

(vervolg op pag. 3)

Inhoud

- 1 **Ontmoeting**
- 4 **Impressies Ontmoetingsdag 2011**
- 7 ***BinnensteBuiten* in 2012**
- 7 **Gebedpunten**
- 8 **Het beleven van christelijk gemeenschap**
- 12 **Verwondering**
- 14 **Immanuel**
- 16 **Gods tranenkruikje**

Colofon

REDACTIE: R. Siebesma, I. Wildschut

VORMGEVING: I. Wildschut

CORRECTIE: A. van de Sluis

BESTUURSTICHTING ONZE WEG: J. Karreman, H. Sol-Lühoff, Richard Oostrum, Kees Sinke.

COMITÉ VAN AANBEVELING: Peter Helms (Canada, voormalig leider Jeugd met een Opdracht Amsterdam), J.J. Frinsel sr. (Montfoort, voorm. directeur Vereniging Tot Heil des Volks), Dr. K. Zuidema (Wezep, voorheen huisarts), ds. J. Eschbach (Amersfoort, predikant- directeur Stichting Evangelisch Werkverband), H. Binnendijk (Rijnsburg, oud-programmamaker E.O.), Prof. dr. Willem J. Ouweneel (Huis ter Heide, hoogleraar theologie en wijsbegeerte), Ds. Kees van Velzen (Voorganger De Pijler Lelystad), Drs. C. C. Stavleu (onderzoeker en auteur bij het Centrum voor Bijbelonderzoek, predikant Vrije Evangelische gemeente te Bennekom, Ds. Orlando Bottenbley, (voorganger Vrije Baptistengemeente Bethel te Drachten).

AUTEURSRECHTBEPALING: ©1992-2009 Stichting Onze Weg
Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de redactie worden gebruikt, geciteerd of overgenomen. Ook voor het overnemen van informatie, citaten en/of (delen van) artikelen dient onder alle omstandigheden schriftelijke toestemming te worden gevraagd en verkregen van de redactie.

REACTIES EN ADRESWIJZIGINGEN:

Stichting Onze Weg,

Per post :Postbus 30296, 1303 AG Almere

Internet :www.onzeweg.nl

E-mail :info@onzeweg.nl

Fax :084-7193955

GIFTEN: Stichting Onze Weg is per 1 januari 2008 door de Belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften aan een ANBI-instelling zijn fiscaal aftrekbaar. Giften kunnen worden overgemaakt naar ING nr. 1714156 t.g.v. Kwartaalblad Stichting Onze Weg, Almere

LINC
LIVE IN CHRIST

ea
deelnemer

Van de redactie

Geschapen voor verbondenheid

"God maakt Zijn verbondenheid met ons zichtbaar door Zijn Zoon als baby geboren te laten worden in ons midden." Zo begint een van de artikelen die je in dit decembernummer van ons kwartaalblad tegenkomt. Kerst: God zoekt ons op, Hij verbindt zich aan ons. In dit nummer zul je vaak termen als 'ontmoeting', 'verbondenheid' en 'christelijke gemeenschap' tegenkomen. De aanleiding om 'ontmoeten' als thema te kiezen voor dit nummer was de ontmoetingsdag die afgelopen november in Amsterdam plaatsvond. Je vindt een verslag van een lezing en enkele impressies. De verschillende artikelen rond dit thema wil ik van harte aanbevelen, het gaat om wezenlijke dingen; we zijn immers geschapen voor verbondenheid. Misschien roepen deze of andere belangwekkende artikelen vragen op of maken ze iets los. Voel je vrij om te reageren.

Als ik aan stichting Onze Weg denk, dan denk ik ook aan ontmoeting en verbondenheid. Het zit hem al in de term 'Onze Weg'. 'Onze weg' bewandelen doe je niet alleen, maar samen. Als je samen gaat wandelen heb je gesprekken, bemoedig je elkaar, deel je nieuwe inzichten met elkaar en beleef je verbondenheid. Ik vraag me wel eens af of Onze Weg in de praktijk ook zo functioneert. De bezoekers van de ontmoetingsdag zullen deze vraag waarschijnlijk positief beantwoorden. En er kan herkenning en bemoediging zijn als in dit blad mensen vertellen over wat ze meemaken op hun levensweg. Ik denk ook aan de supportgroepen. Maar zijn er niet meer mogelijkheden om deze verbondenheid te beleven? Heb jij praktische ideeën over hoe ontmoeting en verbondenheid binnen Onze Weg beter uit de verf kan komen, laat het ons dan weten. We sturen jouw reactie door naar het bestuur.

Rest mij om je namens redactie en bestuur een betekenisvol kerstfeest toe te wensen en een perspectiefvol 2012!

Reitze Siebesma

Het is een dooddouner, zeker voor de lezers van *Binnenste-Buiten*, maar ik zie een parallel tussen deze woorden van God aan Adam en onze uitdrukking “uit de kast komen”. Er kunnen natuurlijk allerlei redenen zijn waarom mensen zich, net als Adam, verbergen. Zoals Adam zich verborg, zo hebben wij nog steeds de neiging ons te verbergen als we ons schamen, ons onveilig voelen en niet kunnen vertrouwen op de onvoorwaardelijke liefde van de ander...

Het beeld van die kast is echt niet zo gek. Maar uit de kast komen wordt soms zo enorm zwaar gemaakt: We gooien ineens de deuren open en komen met onze meest intieme en kwetsbare gevoelens naar buiten. En dan ook helemaal! Vaak is de ander en zijn we zelf zo overweldigd dat we ons vervolgens geen houding weten te geven. Daarom heb ik gezocht naar een net-even-andere-kast. Naast twee grote deuren heeft deze kast ook verschillende laatjes. Hierdoor kun je beetje bij beetje jezelf onthullen en zichtbaar maken aan de ander. Een laatje in plaats van een deur openzetten betekent dat je het stukje van jezelf laat zien dat passend is voor de situatie en de relatie die je met de ander hebt. Vaak als iemand één laatje open heeft gedaan, komen er ook andere laatjes bij jezelf en de ander in beweging. Ik begrijp dat dit gemakkelijker is gezegd dan gedaan.

Belangrijk is het om te beseffen dat God degene is die allereerst, voortdurend en onmiddellijk voor ons is. Hij kent onze laatjes, hij weet waarom wij ons willen verbergen en wat onze moeite is. Dankzij het offer van Jezus aan het kruis mogen we weten dat we vrijgemaakt zijn om een relatie met God te hebben. We kunnen tevoorschijn komen zoals we zijn. Daar is God juist op uit, dat we tevoorschijn komen en in vrijheid een relatie met Hem aangaan. We mogen voor het eerst of steeds opnieuw zijn onvoorwaardelijke liefde ervaren. We mogen met ons hart weten dat we gekend zijn.

In het Nieuwe Testament kunnen we ons laten inspireren door de vele ontmoetingen die Jezus met mensen heeft. Denk bijvoorbeeld aan de ontmoeting die Jezus met Natanaël heeft. Natanaël denkt onzichtbaar te zijn, maar is gekend door Jezus. Nadat Natanaël door Filippus bij Jezus was geïntroduceerd, zei Jezus: “Ik had je al gezien voordat Filippus je riep, toen je onder de vijgenboom zat.” Hetzelfde geldt voor Zacheüs die zichzelf verstopte in een boom, omdat Hij nieuwsgierig was naar Jezus. Maar hij was klein van stuk en vanwege de menigte kon hij niet bij Jezus komen. Jezus zag Zacheüs en riep hem naar Zich toe. In alle ontmoetingen die Jezus heeft staat de liefde centraal, niet de efficiëntie! Denk bijvoorbeeld aan de vele

maaltijden die Jezus met mensen hield. Denk aan Maria die aan de voeten van Jezus zat en naar Hem luisterde. Denk aan Maria die zijn voeten zalfde. Ontmoetingen tussen Jezus en anderen zijn nooit eenzijdig maar juist altijd wederkerig. Jezus kent en laat zichzelf kennen. Niet door een veelheid aan woorden, maar dankzij een werkelijk, waarachtig samenzijn.

De ontmoeting met elkaar

De relatie met een ander mens lijkt op de relatie met God in die zin dat een waarachtig aanspreken een waarachtig antwoord krijgt. God roept ons op om Hem te ontmoeten en vanuit de relatie met Hem de ander te ontmoeten. Staand op de rots die Jezus is, kunnen we elkaar gelijkwaardig naderen en in de ogen kijken. Staand op de rots die Jezus is, bevinden we ons op gelijke grond, op gelijke hoogte en kunnen we een handreiking doen.

Wanneer we iemand tegenkomen en ontmoeten is het belangrijk wederkerigheid na te streven. Op het moment van de ontmoeting kennen we slechts het stuk van de weg dat we zelf hebben afgelegd, de weg van de ander kunnen we pas leren kennen en beleven door de werkelijke ontmoeting. Te vaak zie ik hoe mensen elkaar verslinden tijdens een ontmoeting. Bijvoorbeeld doordat mensen willen dat door de ander aan hun eigen behoeften wordt tegemoetgekomen. Doordat mensen anderen toe-eigenen of opeisen. Dergelijke ontmoetingen zijn verstikkend en ongezond.

Juist door oog te hebben voor de ander en passend iets van jezelf te onthullen, door passend te geven aan de ander en liefde te tonen, zal sprake zijn van een werkelijke ontmoeting. En als daarvan sprake is, komen we niet alleen dichter bij die ander maar leren we onszelf ook beter kennen. Zoals Martin Buber het zo mooi verwoordde: “De mens wordt aan het Jij (Gij) tot Ik.” Een mens kan alleen volledig mens worden door de werkelijke ontmoeting met God en de ander.

Anouk van Tooren is manager van Different en CHAP, beide onderdelen van Stichting Tot Heil des Volks. Wil je over dit thema meer weten of n.a.v. dit artikel door willen praten, neem dan gerust contact op met Anouk. Je kunt haar via het volgende e-mailadres bereiken: anoukvantooren@different.nl.

IMPRESSIES VAN DE ONTMOETINGS DAG 2011

Verbondenheid

“Een nieuwe ontmoeting”, dit was het thema van de ontmoetingsdag die 12 november jl. werd gehouden in Amsterdam. Wat is een ontmoeting? Wat maakt een ontmoeting tot een ware ontmoeting? Hoe ontmoet God ons en hoe ontmoeten we elkaar? Welke rol spelen homoseksuele gevoelens daarbij? Vandaag spraken we met elkaar over deze en andere vragen, maar daarnaast was er ook veel ruimte voor echte ontmoeting.

De ontmoeting begon voor mij direct al toen ik 's ochtends vroeg de bewuste straat inliep. Vanuit de verte zag ik een paar mensen staan. Eén bekende en een paar onbekenden. Eenmaal binnen gekomen ging het handen schudden, kennismaken en de gesprekken verder. Dit onder het genot van een drankje.

Jan Karreman heette iedereen vervolgens welkom en verzorgde de opening; psalm 25 stond daarbij centraal. Daarna sprak Anouk van Tooren vanuit Bijbels oogpunt over ‘een ware ontmoeting’. Richard Oostrum gaf een persoonlijk getuigenis over waardevolle ontmoetingen. Vervolgens was het tijd voor de lunch en voor onderlinge ontmoetingen.

Ik had mij deze dag tot doel gesteld om bij te praten met bekenden die ik mogelijk zou ontmoeten en vooral om kennis te maken met leeftijdgenoten. Dit laatste omdat ik in het dagelijks leven weinig mensen tegenkom die net als ik weten wat het inhoudt om o.a. homoseksuele gevoelens te ervaren. Tijdens de gesprekken was de pijn hoor- en zichtbaar, maar ook de moed om te kiezen voor een traject van hulpverlening. Het raakte mij om de worsteling van mijn leeftijdgenoten te bemerken. Een worsteling die ik zelf ook in alle hevigheid gekend heb. Het maakte mij extra bewust van het traject wat ik afgelegd heb en dat ik meer inzicht heb gekregen in mijn gevoelens, het ontstaan ervan en het ermee omgaan. Opnieuw was ik God dankbaar voor de hulp die Stichting Different, Stichting Onze Weg en Living Waters mij bood en nog steeds aan anderen schenkt.

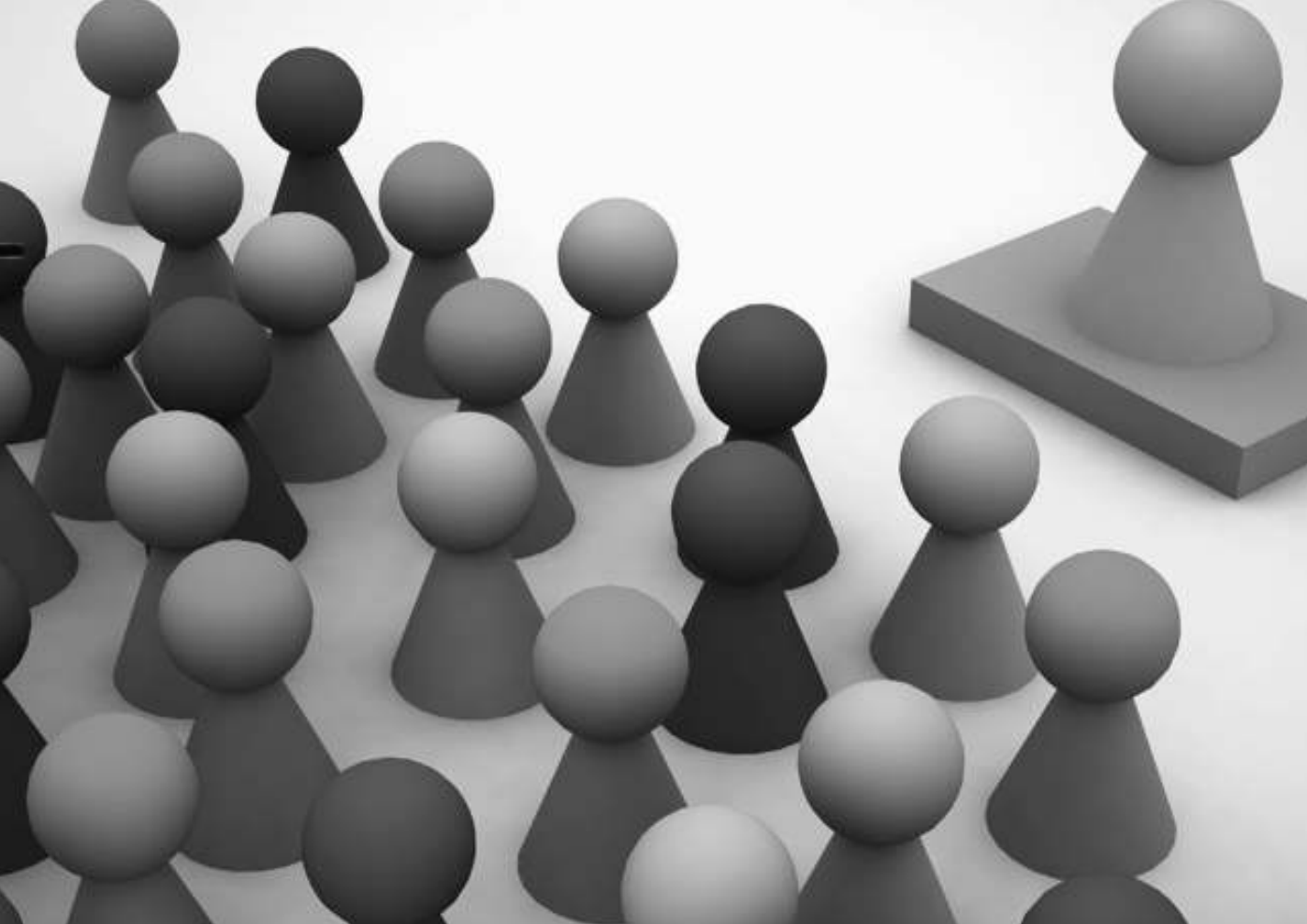
Het volgende programmaonderdeel was ‘dialogoog in kleine groepen’. Vooraf was er de mogelijkheid geweest om je in te schrijven bij één van de gespreksgroepen. De groep waarbij ik mij had aangesloten was ‘jongeren’. Anderen hadden zich aangesloten bij mannen, vrouwen, ouders, partners of pastoraal werkers en belangstellenden. Na een korte kennismakingsronde bespraken we onderwerpen en vragen die er in de kleine groep leefden. Ook werden er wederzijds ervaringen uitgewisseld.

Tijdens alle ontmoetingen van deze dag merkte ik een sterke onderlinge verbondenheid. Mijn ervaring was dat dit kwam door het gezamenlijk kennen van God en het (h)erkennen van homoseksuele gevoelens. Voor velen was ik een onbekende en zij op hun beurt voor mij. Toch voelde dit tijdens de ontmoetingen van deze dag niet zo. Er was een sfeer van verbondenheid, vertrouwen, veiligheid en openheid. De gesprekken waren heel persoonlijk, waarbij ondermeer uiting gegeven werd aan moeiten, worstelingen, pijn en/of persoonlijk herstel. Het bijzondere van deze dag vond ik dat mensen de veiligheid voelden om elkaar een deel van hun persoonlijke levensverhaal vertellen, terwijl ze daar met hun eigen familie en vriendenkring (nog) niet over gesproken hadden. Het vraagt moed en kwetsbaarheid, maar laat ook iets zien van de nood die er is. Ik vond het bemoedigend om te merken dat er een aantal echtparen waren die al jarenlang getrouwd zijn en waarbij één van beiden naast de liefde voor zijn/haar echtgeno(o)t(e) ook homoseksuele gevoelens ervaart. Blijkbaar zijn er dus mensen die een huwelijk met iemand willen en durven aangaan die gevoelens voor beide seksen onderkennen.

Voordat we aan de gezamenlijke aanbidding begonnen, werd er aandacht besteed aan de twee supportgroepen die er zijn. Eerst vertelde een afgevaardigde van de manensupportgroep iets over zijn groep. Daarna gaf een vrouwelijke deelneemster uitleg over de betekenis van de supportgroep voor vrouwen. Zij willen vanuit 2 Kor.1:3 en 4 een warme en veilige plek zijn voor vrouwen die christen zijn en worstelen met lesbische gevoelens. De beide supportgroepen zijn duidelijk geen therapiegroepen, maar willen ruimte geven om ervaringen en emoties met elkaar te delen, rekenschap af te leggen aan elkaar, om te leren van een boekbespreking, om elkaar te bemoedigen, te steunen en met elkaar te bidden. Er werd een oproep gedaan om je (via info@onzeweg.nl) voor één van deze groepen aan te melden wanneer je daar belangstelling voor hebt.

Tijdens het laatste lied van de aanbidding zongen we elkaar de vrede van God toe. Gedurende de ontmoetingen van deze dag was God aanwezig. De ontmoetingsdag en de persoonlijke ontmoetingen werden afgesloten met een hapje en een drankje. Mijn hoop is dat deze ontmoetingsdag niet een ontmoeting van één dag was, maar dat er nog veel waardevolle ontmoetingen met elkaar en met God zullen plaatsvinden.

Dorothea

Een bijzondere ontmoeting

Het is nog vroeg wanneer ik de deur van Willemstraat 33 open doe om te helpen bij de voorbereidingen voor de ontmoetingsdag op 12 november. Even is daar de flashback naar november 1996, toen ik voor het eerst op de bel van dit pand drukte. Met knikkende knieën stond ik daar, klaar voor een gesprek met ene Johan van de Sluis, die met mij zou gaan praten over mijn homoseksuele gevoelens en christen zijn. Het was nog maar drie weken geleden dat ik, tijdens mijn eerste kerkbezoek in mijn leven, Jezus als Heer en verlosser had leren kennen. Sinds dat moment stond mijn leven op zijn kop. De depressieve gedachten, die mij zo lang hadden geteisterd, waren als sneeuw voor de zon verdwenen en het leven was een groot feest geworden. Toch voelde ik me wat onzeker. Het gesprek verliep ontspannen en een uur later stond ik buiten, niet beseffende dat dit het begin was van een lange vruchtbare betrokkenheid bij Different (toen nog EHAH).

Nu, vijftien jaar verder, mag ik tijdens de ontmoetingsdag wat vertellen over waardevolle ontmoetingen in mijn leven. Ik vind het heerlijk om dit te mogen doen en telkens weer besef ik hoe geweldig het is om te mogen leven met God. Hem te kennen in die momenten waar de hemel de aarde lijkt te raken, maar ook die momenten waar ik het niet meer weet, maar wel aan Zijn voeten over mijn moeite kan vertellen. Hoe waardevol is het dan ook om een dag als deze te kunnen bezoeken, waar zoveel mooie mensen met zoveel bijzondere verhalen samen komen. Een veilige plek, waar de schaamte in een keer gewicht lijkt te hebben verloren.

Fietsend door de schemerige straten van de Jordaan op weg naar huis, galmen de woorden van een jongen na, woorden die een diepe indruk op mij hadden gemaakt: “jullie praten allemaal over een relatie met God, maar ik weet eigenlijk niet of ik die wel heb”. Schrijft hij volgend jaar een stukje in *BinnensteBuiten* over een heel bijzondere ontmoeting in zijn leven....?

Richard Oostrum

Ontmoetingsdag achter de schermen

De Ontmoetingsdag 2011 begon voor mij al lang vóór 19 november. Ik heb naar deze dag uitgekeken. Als lid van de werkgroep ben ik nauw bij de organisatie van deze dag betrokken. We hebben vergaderd, plannen gemaakt, praktische zaken geregeld. Ik was zelf onder andere verantwoordelijk voor de lofprijs/aanbidding. Met een vriend zocht ik de liederen uit die bij het thema 'Een nieuwe ontmoeting' passen. Voor mij heel bemoedigend om te doen.

De dag zelf begon al vroeg! Samen met de werkgroep de zaal in orde maken, zorgen voor koffie met wat lekkers en bidden voor een goed verloop van de dag. Bij de deur mocht ik namens de organisatie mensen verwelkomen die de een na de ander kwamen binnendruppelen, oude bekenden, nieuwe gezichten, jong en oud, heel divers dus.

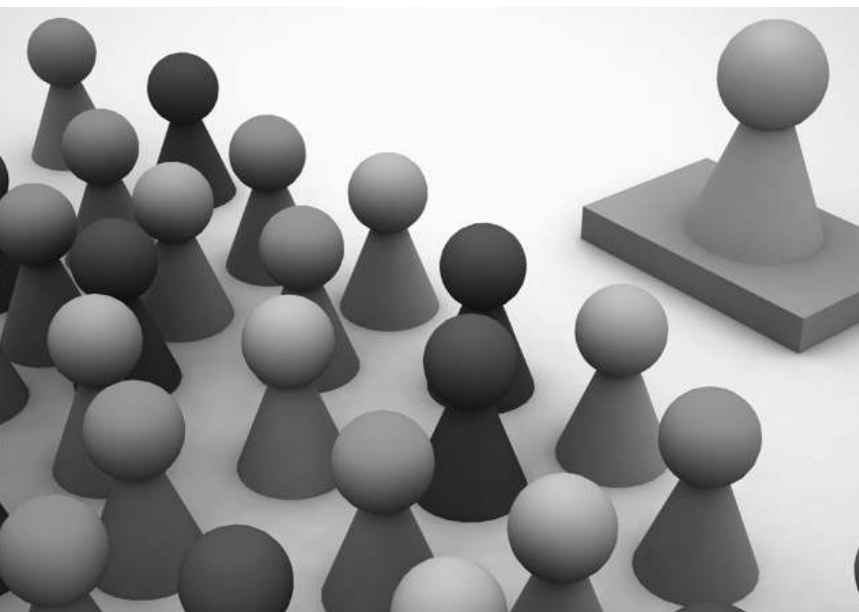
Daarna was er voor mij ook tijd om te zitten en te luisteren naar het verhaal van Anouk van Tooren. Ze vertelde over ontmoetingen tussen mensen onderling en tussen God en de mens. Ook gaf ze een - althans voor mij - nieuwe definitie van uit de kast komen. Soms zijn we geneigd om de deuren van de kast wagenwijd open te zetten, waardoor we de ander kunnen overvallen met ons levensverhaal. Soms is het beter een laatje open te doen, een klein stukje

van jezelf bloot te geven, zonder de ander er mee te overvallen en jezelf onnodig kwetsbaar op te stellen.

Tijdens de lunch was er gelegenheid om bekenden en minder-bekenden te ontmoeten. Ook in de gespreksgroep, ik was gespreksleider van een jongerengroep, konden we elkaar ontmoeten en ervaringen uit ons leven met elkaar delen.

Daarna was het tijd voor de lofprijs/aanbidding. We speelden de liederen en ik ervoer echt dat we als eenheid God aan het verhogen waren door de liederen heen. Voor mij was dit een van de hoogtepunten van de dag. Na een afsluitend gebed speelden we nog een laatste lied. Daarna was er gelegenheid om onder het genot van een hapje en een drankje elkaar te ontmoeten en verder met elkaar te praten. De hele dag door zag ik tevreden mensen en ik kreeg ook complimenten voor de muziek, dus voelde ik me als medeorganisator voldaan. De mensen gingen huiswaarts. De werkgroep moest nog even aan de slag: opruimen, kort de dag evalueren en samen bidden. Zo werd een mooie dag afgesloten.

Dennis

**Belangstelling voor een
SUPPORTGROEP??**

**Samen met anderen de
volgende ontmoetingsdag
organiseren??**

Geef je vandaag nog op!!

info@onzeweg.nl

Join the Club...

De redactie van *BinnensteBuiten* heeft dringend behoefte aan versterking!! Momenteel ligt de verantwoording voor het elk kwartaal uitbrengen van een nieuw nummer van *BinnensteBuiten* bij twee mensen. Dat is een te zware opgave.

Deze zomer heeft Margriet Kinderman afscheid genomen van de redactie. Zij kreeg andere dingen op haar weg. Wij bedanken bij deze Margriet nogmaals heel hartelijk voor haar inzet en haar originele bijdragen aan *BinnensteBuiten*.

Daarom de oproep aan alle lezers om in de eerste plaats mee te bidden voor nieuwe aanwas van de redactie, maar daarnaast ook de vraag om serieus te overwegen of hier misschien voor jou een taak ligt. Misschien ben jij een *BinnensteBuiten*-lezer met een vlotte pen en wil jij je talenten inzetten. Je hoeft echter geen ervaren schrijver te zijn, als je het in je hebt en je wilt leren en groeien, willen wij je ook graag alle ondersteuning bieden. Misschien heb je vaardigheid om af en toe een artikel te vertalen. Of als je wilt meepraten en meedenken over de inhoud van een nieuw nummer, dan helpt dat ons enorm.

Denk er eens serieus over na.....

Een nieuw jasje

Een nieuw jaar staat voor de boeg. Een jaar waarin wij als redactie ook weer graag de lezers ieder kwartaal een mooi nummer van *BinnensteBuiten* willen aanbieden. Nog mooier dan de voorgaande jaren! En dat bedoelen we dan heel letterlijk, want we willen *BinnensteBuiten* in kleur gaan uitgeven.

In voorgaande nummers is dit al aangekondigd. Het zou dit kwartaal al ingaan. Maar de redactie heeft besloten om het nog even uit te stellen. Er zijn grote plannen om te komen tot vernieuwing van het beeld waarmee Onze Weg naar buiten treedt. Vernieuwing van het logo, vernieuwing van de website en daarbij past dan ook de vernieuwing van de omslag van *BinnensteBuiten*.

Het bestuur heeft een grafisch ontwerper opdracht gegeven om met een aantal ontwerpen te komen. Wij, als redactie, hebben gedacht dat het goed is om daarop te wachten alvorens over te gaan tot kleurendruk.

Reitze Siebesma en Ine Wildschut

Van de redactie

Gebedspunten december 2011

We mogen God danken:

- voor Zijn scheppingsorde van 'man en vrouw' zoals beschreven in Genesis 1.
- voor Gods herscheppende werk in levens van mensen dankzij Jezus.
- voor ons blad *BinnensteBuiten*, voor de inspiratie die de redactieleden telkens weer ervaren als ze bezig zijn met het schrijven en redigeren van de artikelen en met de lay-out.
- voor de ontmoetingsdag van zaterdag 12 november jongstleden die voor het eerst samen met Different werd georganiseerd.

Graag vragen we uw gebed voor de volgende punten:

De LINC-Conferentie, een internationale conferentie die van donderdag 28 juni tot en met zondag 1 juli 2012 in Nederland zal worden gehouden. Op dit moment is vooral gebed voor de voorbereidingen belangrijk.

- Vraag aan de Heer dat de juiste sprekers worden uitgenodigd en dat Hij hen bekwaam wil maken.
- Vraag of de Heilige Geest de organisatoren leidt bij het kiezen van goede thema's.

De toekomst van Onze Weg.

- Bid dat de Vader zijn liefde uitstort over de mensen die de achterban van Onze Weg vormen, zodat we elkaar meer ontmoeten en elkaar kunnen versterken
- Bid dat we een goed contact krijgen met de jongere mensen uit onze doelgroep
- Vraag de Heilige Geest dat Hij ons wil aanvuren om ons zo te profileren dat men ons werk ziet, zodat men daarmee de Vader gaat eren.
- Bid voor een goede samenwerking met andere organisaties zoals Different en Living Waters.
- Bid voor nieuwe redactie- en bestuursleden.

Het beleven van christelijke gemeenschap (1)

door Reitze Siebesma

Actergrond

Het beleven van christelijke gemeenschap. Een prachtig Bijbels gegeven. Maar hoe is het in de praktijk? Hoe werkt dit als ik te maken heb met homoseksualiteit in mijn leven? Welke mogelijkheden en barrières liggen hier. In een reeks artikelen wil ik stilstaan bij de rol die christelijke gemeenschap kan spelen in het groeiproces van de christen die in eigen leven geconfronteerd wordt met homoseksualiteit. Ik doe dit voor een deel met mijn eigen verhaal als illustratie. In het eerste artikel wil ik stilstaan bij het feit dat er barrières kunnen zijn als het gaat om het beleven van christelijke gemeenschap. Tegelijk wil ik al een richting aangeven als we op zoek zijn hiernaar.

Als je homoseksuele gevoelens hebt of te maken hebt met homoseksuele fantasieën of gedrag, moet je dit dan aan anderen vertellen? Bestaat er zoiets als 'christelijk uit de kast komen'? Wie moet het weten? Enkelingen? Of alleen je familie, je vrienden en bekenden? Of ook de complete kerkelijke gemeenschap?

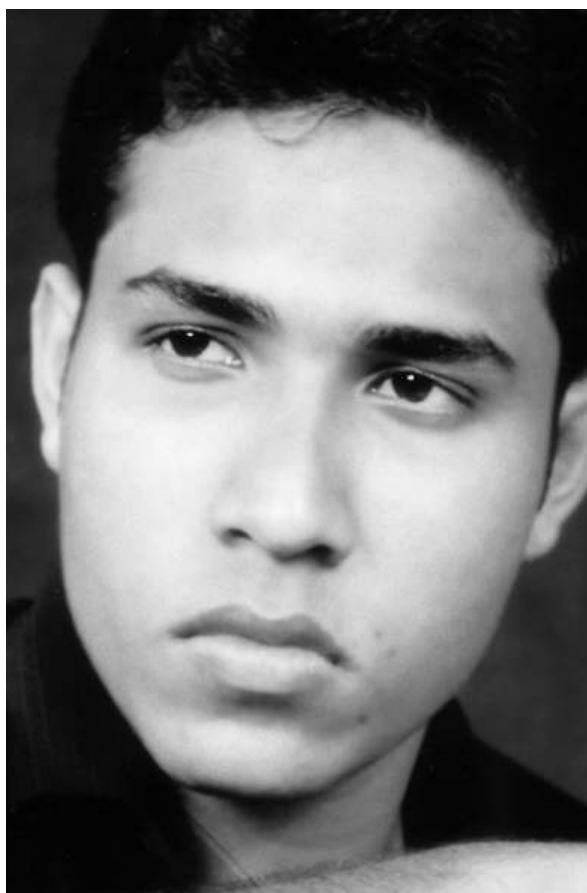
Wat gebeurt er nadat je mensen verteld hebt over je homoseksuele achtergrond? Moet je deze stap zien als een manier om ongewenste homoseksuele gedragingen of fantasieën achter je te laten? Of speelt het feit dat je open bent over jezelf ook in de toekomst een rol in hoe je omgaat met jezelf en met je gevoelens?

Welke plek heeft pastoraat en welke plek heeft hulpverlening als het gaat om het zoeken van een weg hoe om te gaan met homoseksualiteit?

Belangwekkende vragen die op het vlak liggen van relaties. Sommige van deze vragen kunnen wellicht verschillend beantwoord worden omdat mensen en hun omstandigheden nu eenmaal verschillend zijn. Ik wil graag een niveau dieper gaan.

Laten we vaststellen dat we relationele wezens zijn - en dat staat los van het gegeven homoseksualiteit - het is op ieder van ons van toepassing. Daarvoor hoeft je maar om je heen te kijken. Of naar jezelf! Liggen op dit vlak vaak niet sterke behoeften en noden. Christenen die geloven dat homoseks niet Gods bedoeling is kunnen denken dat intieme relaties niet voor hen zijn weggelegd. En ze isoleren zich van anderen, bijvoorbeeld omdat het niet zo gemakkelijk is om over homoseksualiteit te praten of vanwege angst of schaamte. Homoseksuele verlangens zijn niet echter alleen maar zondig. Ze wijzen naar een legitiem verlangen zich te verbinden aan anderen. En als we inderdaad geschapen zijn om in verbondenheid met anderen te leven, dan wijzen homoseksuele gevoelens naar iets wat wezenlijks is aan ons mens-zijn. Stilstaan bij homoseksuele gevoelens kan ons dus ertoe bewegen om uit ons isolement te komen als we gaan erkennen dat

onze behoeften of noden op het vlak van relaties legitiem zijn. Ik heb het dan niet zozeer over het alleen maar verlangen naar seks maar over een diepere laag. De behoefte aan intimiteit, erkenning en bevestiging is oké. Het verlangen naar iemand die mij bereikt van binnen met de boodschap dat ik er mag zijn, dat ik erbij hoor, hoort bij ons mens-zijn. Onze behoeften kunnen schreeuwend zijn, ze kunnen ons zo beheersen dat het lijkt dat we onszelf niet meer onder controle hebben. Daarmee zijn die behoeften niet slecht. We moeten onszelf om die reden niet afwijzen. De hunkering omarmd te worden hoeft

Emoties, mag je ze uiten??

ten diepste niet te maken te hebben met een verlangen naar seks, het kan voortkomen uit een verlangen aanvaard en geliefd te worden. Stilstaan bij homoseksuele gevoelens kan ons dus ertoe brengen om met dieperliggende verlangens aan de slag te gaan.

Verbondenheid

Homoseksuele gevoelens vertellen een verhaal waar we ons voordeel mee kunnen doen.

Nu is het verhaal achter homoseksualiteit best complex en bij mensen verschillend. Nogal wat mensen met een homoseksuele gerichtheid vertellen over hoe ze in hun kindertijd afstand ervoeren in relatie met de ouder en/of met andere personen van hetzelfde geslacht. Niet dat dit de (enige) oorzaak is. Toch speelt voor velen wat hier gebeurde (of wat juist niet gebeurde) nog steeds een belangrijke rol in hun leven. Het is a.h.w. een onderstroom die invloed heeft op hoe iemand zichzelf beleeft. Als niet tegemoet gekomen werd aan emotionele behoeften in de vroege kindertijd, blijft een honger naar bevestiging en liefde onder de oppervlakte om aandacht vragen! De nood is niet alleen geestelijk, maar ook emotioneel en relationeel.

De behoefte om ons te verbinden met anderen is er bij ons allemaal. Dat zien we ook in de Bijbel waar we worden beschreven als relationele wezens. De gedachte in het Nieuwe Testament dat gelovigen verbonden zijn aan Christus en aan elkaar, vind ik intrigerend. Als homoseksuele gevoelens te maken hebben met hoe ik me verhoud

tot anderen, wat heb ik dan aan het gegeven dat ik als gelovige deel uitmaak van een christelijke gemeenschap? Welke barrières en mogelijkheden liggen hier?

Doordat we zo'n sterke behoefte ervaren om ons te verbinden aan iemand van het eigen geslacht, lijkt een romantische of seksuele relatie voor de hand liggend. Vanuit ons gevoel bekeken dan. Ik zou beginnen stil te staan bij hoe we relaties in het algemeen beleven. En hoe was dat vroeger? En hoe werken vroegere ervaringen door in het heden? We kunnen een diepere laag aanboren. Niet de gemakkelijkste weg, wel een die kan leiden tot diepgang en emotionele en geestelijke groei.

Hoe gaan we als christen betekenisvolle relaties aan met anderen? Mijn eigen reis op dit vlak is tamelijk moeizaam verlopen. Ik liep aan tegen barrières in mijzelf en bij anderen.

Angstbanden

Toen ik na mijn theologiestudie in een plaatselijke kerk terecht kwam en me inzette voor de opbouw van deze kerk, legde ik het accent op goed Bijbels onderwijs dat de geestelijke groei van de gelovigen zou bevorderen. In de loop van de jaren merkte ik hoe veel christenen problemen hebben op het relationele vlak. Ik ben niet de enige. Zelf ben ik opgegroeid in een gezin waar ik weinig ruimte ervoer mijn emoties te uiten. Nadat ik christen was geworden liep ik aan tegen mijn homoseksuele gevoelens maar ook tegen angst. Hierdoor lukte het me niet op een

constructieve manier om te gaan met wat ik in mijn innerlijk als gebroken ervoer. Ik was een en al verwarring. Ik moet ook schaamte noemen, een soort onbestemd schuldgevoel dat niet zozeer te maken had met wat ik deed als wel met wie ik was. Een diepliggend bewustzijn dat me vertelde: ik ben niet oké. Maar als ik niet oké ben, hoe moet ik me dan verhouden met anderen? Ik leerde ermee om te gaan zonder volledig in een isolement te raken. Dat deed ik door me op een voor mensen acceptabele manier op te stellen.

Ik had een oprecht verlangen om Christus te dienen, ik wilde graag veel voor Hem betekenen. Ik verlangde ernaar dat mijn leven betekenis had, dat ik ertoe deed. Ik wilde niet dat God aan het eind van de rit zou zeggen: Ik had veel meer van jou verwacht... En zo werd ik actief in christelijk werk. Dat vonden veel christenen mooi. Blijkbaar was dit een manier om me te verbinden aan mensen. Zolang ik dingen deed die aansloten bij verwachtingspatronen, liep alles goed. Mijn identiteit ontleende ik voor een deel aan wat ik deed. Dit lijkt op christelijke gemeenschap. De band die ik ervoer kwam voor een deel voort uit het feit dat er sprake was van een soort werkrelatie.

Ik liep echter ook aan tegen beperkingen. Mijn leven was geen open boek. Angst is niet bepaald een voedingsbodem voor het beleven van spontane en open relaties. Mijn remmingen hadden invloed op mijn functioneren. In het boek *Leven naar Gods plan* gaat Jim Wilder in op het belang van diepe, vreugdevolle relaties die van belang zijn voor onze geestelijke groei. Als hij het over banden tussen mensen heeft, plaatst hij liefdesbanden tegenover angstbanden. Hij beschrijft hoe angstbanden om de volgende soorten angst draaien:

- angst voor afwijzing: "Ik moet er alles aan doen om deze relatie te laten slagen."
- angst voor boosheid. "Ik kan er niet tegen als iemand boos op mij is."
- angst voor zwakheid. "Niemand mag mijn zwakheden of fouten zien."

Ik herken alle drie soorten angst in mijn leven. Het heeft veel moeite gekost om los te komen van relaties die gekenmerkt werden door wat Wilder angstbanden noemt. Ik heb het hier niet over relaties met een seksuele lading maar over alledaagse relaties met andere christenen. Doordat het niet altijd helder was wat zich bij mij van binnen afspeelde, waren grenzen in deze relaties niet altijd even helder. Ik voelde me bijvoorbeeld vaak schuldig als relaties niet helemaal soepel liepen. Of ik meende dat als het niet goed ging met een ander dit te wijten was aan iets wat ik gedaan of niet gedaan had. In het loskomen

van deze ongezonde relaties moest ik dan ook door heftige schuldgevoelens heen. Boosheid hielp me afstand te nemen van wat ongezond was en was een positieve kracht in dit proces.

Christelijke gemeenschap is niet gebaseerd op 'doen' maar op 'zijn'. Het is helaas wel de praktijk in sommige kerken of christelijke groepen dat het vaak draait om 'doen'. Ware christelijke gemeenschap gaat dieper dan 'samen dingen voor de Heer doen', hoe goed en opbouwend die ervaring op zich kan zijn als we ons op een gezonde manier met anderen verhouden.

Geloofsbeleving

Dat ik relaties op deze wijze beleefde, had voor een deel ook te maken met een bepaalde vorm van geloofsbeleving. Ik leefde sterk met het idee dat het in het leven van een christen vooral draait om de relatie met God. Dat geloof ik nog steeds. Alleen je kunt de relatie met God niet tegenover de relaties met mensen zetten. Lees bijvoorbeeld eens in I Joh. 4:20-21 wat Johannes zegt over God liefhebben en je medegelovige liefhebben. Het ene blijkt uit het andere.

Soms kom ik christenen tegen die me vertellen dat ze alleen naar de kerk gaan niet voor mensen maar voor God. Op het eerste gezicht lijkt deze benadering getuigen van een volwassen geestelijke houding. De Bijbel roept ons immers op om niet teveel van mensen te verwachten maar vooral van God. De christenen met wie ik in aanraking kom, zijn echter vaak teleurgesteld in medegelovigen. Hierdoor hebben ze t.o.v. hen een gereserveerde houding aangenomen. Ze gaan naar de gemeente om iets vanuit het Woord van God dat tot hen komt, mee te nemen of om zich in liederen te kunnen uiten naar God toe. Wellicht is de teleurstelling richting mensen begrijpelijk. De problemen die zich hebben voorgedaan hoeven niet per se te maken te hebben met hun eigen houding, het kan net zo goed liggen aan anderen. We zullen echter moeten leren omgaan met de teleurstelling en de pijn die te maken heeft met hoe we ons verhouden hebben met anderen. Dikwijls spelen patronen die we vanuit onze gezinsachtergrond meenemen een rol. Het mag dan een uitdaging zijn aan de slag te gaan met dit soort kwesties. Wellicht kan een christelijke hulpverlener ons in dit proces ondersteunen. Doel is dat christelijke gemeenschap meer wordt dan alleen in groepsverband de relatie met God beleven maar dat we ook de verbinding met andere christenen gaan beleven. De twee geboden die de Oudtestamentische Wet samenvatten hand in

hand: God liefhebben met alles wat in je is en je naaste als jezelf.

Ik geloofde ook dat christen-zijn vooral tot uitdrukking kwam in geestelijke activiteiten. Zo kun je christelijke gemeenschap definiëren als samen geestelijke activiteiten beleven. Maar dan ligt het accent weer op 'doen' en niet op 'zijn'. Wat is christelijke gemeenschap? Hoe beleef je dat? Heeft het te maken met samen in een kerk of daarbuiten God aanbidden, samen de Bijbel lezen, bidden? Absoluut. Maar wat gebeurt er als je samenkomt of als je anderen ontmoet? Open je je hart dan alleen voor God of ook voor de ander? En wat leeft er dan in je hart? Waar loop je tegenaan op je levensreis? Wat maakt je blij? Wat vind je moeilijk? Waarvoor ben je bang? Wat maakt je boos of verdrietig? Kun je God daarbij betrekken?

In het septembernummer beschreef ik in het artikel "In Christus een nieuwe schepping? Een verhaal over teleurstelling en perspectief" hoe christen-zijn te maken heeft met al onze levensterreinen. Lang heb ik zelf met het idee geleefd dat bidden, Bijbel lezen, naar de kerk gaan, actief zijn in geestelijk werk een soort middel waren om geestelijk te groeien. Dit zijn natuurlijk belangrijke zaken. Maar de vraag is: wie ben ik nu eigenlijk zelf? Wat gebeurt er bijvoorbeeld met mij als ik hoteldebotel verliefd wordt op iemand op wie ik helemaal niet verliefd wil worden? We kunnen ons dan terugtrekken uit de christelijke gemeenschap, volgens mij moet je dat juist niet doen. En wat als het niet lukt om de hoge standaard die de Bijbel beschrijft als het gaat om seksualiteit in praktijk te brengen? Wat als ik me emotioneel afhankelijk voel ten opzichte van een vriend of vriendin? Wat doe ik met mijn angst, mijn boosheid, mijn verdriet? Kan ik dan geen christelijke gemeenschap meer beleven? Anderen kiezen voor een tegenovergestelde route waarbij men het geestelijk leven beschouwt als een middel om te ontsnappen aan wat zich van binnen afspeelt. In de trant van: op het moment dat ik de kerk binnenga of aan een christelijke activiteit deelneem, laat ik het allemaal achter me. Maar ga je dan niet in twee werelden leven?

Ik geloof dat je mag zoeken naar een weg waarin je datgene waar je in de praktijk van het leven tegenaan loopt 'meeneemt' in de christelijke gemeenschap.

De kerk

Kunnen we met dit soort zaken terecht in de kerk? Zijn er mensen bij wie we terecht kunnen met onze vragen, onze boosheid, angst of verdriet? Of speelt christelijke gemeen-

schap zich slechts af op het niveau van het ideale: wees blij in de Heer en zing verheugd en laat niet zien dat je pijn hebt, verward bent of teleurgesteld.

Is er in onze kerken ruimte om op een open manier over seksualiteit te spreken, ook over ons falen op dit vlak, zonder veroordeeld te worden.

Hoe vaak reageren christenen verlegen als iemand kenbaar maakt dat hij pijn heeft, eenzaam is of worstelt met zaken waar je als christen eigenlijk niet mee zou moeten worstelen. Sommige christenen reageren positief als anderen naar voren komen met wat ze als moeilijk ervaren. Maar het zou dan wel fijn zijn als het volgende week wat beter gaat. "Kop op, broeder, blijf niet bij de pakken neerzitten", klinkt het dan. Of: "Kijk niet teveel op je problemen, maar richt je oog op Jezus". Dat kan goedbedoeld zijn. Het kan echter een uiting zijn van onvermogen om te gaan met gebrokenheid. Want als Jezus het probleem oplost, dan hoeft ik er zelf niets mee. Wie in eigen leven te maken heeft met homoseksualiteit, wordt niet geholpen met deze benadering.

Gebrokenheid in ons leven heeft dikwijls te maken met wat er mis is gegaan op relationeel vlak. Als dit zo is, is het logisch dat juist ook hier herstel plaatsvindt. En dan niet alleen in de relatie met God maar ook in de relatie met mensen. Ik zie in de praktijk dat juist hier een grote uitdaging ligt voor christenen die een weg zoeken hoe om te gaan met homoseksualiteit. In mijn eigen leven is er een soort wisselwerking geweest tussen wat ik in relaties met mensen ervaar en wat ik in mijn relatie met God ervaar. Ik noem één voorbeeld. Doordat ik leerde liefde toe te laten van andere mannen - daar lag een gigantische behoefte - vond ik het ook gemakkelijker om in mijn hart te weten geliefd te zijn door God. En door te weten dat ik geliefd was door God, werd het gemakkelijker om in plaats van een defensieve een ontvankelijke houding aan te nemen tegenover mensen. In dit proces leerde ik op een andere manier naar mijzelf kijken.

In een volgend artikel wil ik de vraag uitdiepen over hoe we in de praktijk christelijke gemeenschap kunnen beleven. Onze kerkelijke situatie kan verschillend zijn. We kunnen echter christelijke gemeenschap beleven in een kleine groep.

Welke vorm we daarvoor kiezen is niet het belangrijkste als we maar een plek vinden die gekenmerkt wordt door vertrouwelijkheid waar we onze harten kunnen openen voor God en voor de ander.

VERWONDERING

door Johan Berkhof

Gedachtenspinzel

Valpartij

In het voorjaar, op vakantie in Duitsland, waar we al jaren een vast adres hebben, ben ik gevallen! Midden in de nacht, op weg naar het toilet, is om de een of andere reden, mijn bloeddruk te ver gedaald en ben ik tegen de vlakte gegaan. Per ambulance terug naar huis naar de huisarts die mij direct doorstuurde naar het ziekenhuis. Daar werd een verschoven nekzwervel (c5) geconstateerd en een gebroken tussenwervelschijf. Dat was schrikken: daar had ik acht dagen mee rondgelopen zonder bescherming! In het ziekenhuis moest ik meteen een halskraag om en die mocht ook niet meer af, want als ik opnieuw zou vallen zou er kans zijn op een dwarslaesie. Inmiddels ben ik geopereerd en is alles weer goed gekomen. Over bescherming gesproken!!

Dit hele gebeuren bracht mij aan het denken.

Wat is de mens?

Wie en wat zijn wij, ben ik, in Gods oog?

Job beleeft het zo: "wat is de sterveling, dat Gij hem groot acht, dat Gij uw hart op hem zet? dat gij hem monstert alle ochtenden, en alle ogenblikken hem keurt? Waarom hebt Gij mij tot uw eigen mikpunt gesteld?" (Job 7 : 17-20 NaB)
David zegt het in deze woorden: "want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig dat wij stof zijn. De sterveling - zijn dagen zijn als het gras, als een bloem des velds, zo bloeit hij; wanneer de wind daarover is gegaan, is zij niet meer, en haar plaats kent zij niet meer." (Ps. 103 : 14-16 NBG)

En Jesaja formuleert het zo: "in zijn ogen zijn de volken als een druppel in een emmer, als een stofje op een weegschaal; de eilanden weegt hij als zandkorrels. Zelfs de Libanon levert te weinig hout, te weinig wild voor een brandoffer. De volken betekenen niets in zijn ogen, voor hem zijn zij minder dan niets." (Jes. 40:15-17 NBV)

Kwetsbaar zijn wij mensen, er hoeft maar iets te gebeuren of we gaan ondersteboven. Een valpartij en het is gebeurd!

*Wij zijn als adem, U was er altijd,
Heer van de eeuwen, God van de tijd.
Wij zijn hier even, U bent voor eeuwig,
Heersend met liefde en majesteit.*
Opw. 558:1

En toch...

En toch worden er over de mens ook andere dingen gezegd!

Paulus: "doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn - onbesproken kinderen Gods - te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waar onder gij schijnt - als lichtende sterren - in de wereld." (Fil. 2 : 14-15 NBG)

Petrus: "maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie. Eens was u geen volk, nu bent u Gods volk." (1Petr. 2: 9-10 NBV)

Johannes: "tot het zijne is hij gekomen en de zijnen hebben hem niet opgenomen; maar zovelen hem hebben opgenomen, hun heeft hij het vermogen gegeven kinderen van God te worden." (Joh. 1:11-12 NaB)

De bijbel in tegenspraak?

Nee, Gods wegen zijn ondoorgrondelijk: "Uw weg was in de zee, uw pad in grote wateren, zodat uw voetsporen niet worden gekend." (Ps. 77 : 20)

*Wij zijn gebroken, U bent de Maker,
Jezus, Verlosser, die ons bevrijdt.
U bent ons lied, Heer, wij zullen zingen,
Juichen voor eeuwig in heerlijkheid.*
Opw.558 : 2

Verwondering

Toen, in de hof van Eden, God de eerste Adam moest laten gaan, zocht Hij een weg (door de zee) en vond Zijn tweede Adam (onbegrijpelijk) in zijn Zoon: Jezus de Christus.

Paulus: "laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, die bestaande in de gestalte van God het niet als geroofd goed heeft beschouwd gelijk te zijn aan God. Maar zichzelf heeft ontledigt door de gestalte van een dienstknecht aan te nemen. Gelijk geworden aan de mensen!" (Fil. 2:5-7 NaB)

Jesaja: "als een wortel uit dorre aarde had hij geen gestalte en geen luister, wij zagen hem aan, maar hij had geen aanblik dat wij hem begeerd zouden hebben. Wij hielden hem voor gewoon een geplaagde, geslagen door God. Wij dwaalden als schapen, maar de Ene heeft op hem doen neerkomen het onrecht van ons allen." (Jes. 53 NaB)

Hij kwam bij ons, heel gewoon: druppel in de emmer, stofje aan de weegschaal, gras en bloem die verdorren. Althans, zo leek het te gaan toen.

Drie uren dikke duisternis: mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?

Zijn voetsporen worden niet gekend:

Op de derde dag spleet de zee, ging het graf open en stond Hij op uit de dood.

Vergankelijkheid ging over in onvergankelijkheid.

Jezus leeft en wij met Hem!!

Heilig, heilig Heer God almachtig,

Waardig is het bloed van het Lam.

Hoogste eer, aanbidding en glorie

Voor uw grote naam, voor uw grote naam.

Opw. 558 refrein

KOMT, VERWONDERT U HIER, MENSEN, ZIE HOE DAT GOD U BEMINT!!

IMMANUEL

God verbindt zich met mij en ik verbind mij met de ander

door Corrie Sleebos

Overdenking

God maakt Zijn verbondenheid met ons zichtbaar door Zijn Zoon als baby geboren te laten worden in ons midden. Hij wordt niet zomaar geboren, nee, Hij krijgt een eigen plekje in hele generaties! God laat ons kennismaken met Zijn familie in Matteüs 1 en Lucas 3. Daar staat zijn volledige stamboom register vermeld! Zo verbindt Hij zich met ons in een goddelijke en menselijke relationele verbondenheid.

Van Gods kant is de brug geslagen. Vanuit deze verbondenheid gaat God op zoek naar ons en mogen wij ons gekend weten door Hem. Wat zien we dat prachtig in het beeld van de Vader die uitreikt naar Zijn kinderen. Deze verbondenheid is de bron van heling in ons leven. Heling van onze diepste pijn en heling in relaties. Zijn heling mogen we ervaren als een warm bad van genade en aanvaarding. Hij geeft ons ruimte (Ps. 18:20, 37) om te groeien en te ontwikkelen. In die ruimte stelt God ons in staat om vanuit Zijn blikveld en met Zijn ogen onszelf en de ander te zien. (Openb. 3:18b)

Ontkenning van verbondenheid

Maar hoe vaak kijken we naar Gods waarheid door de lens van eigen voorgeschreven menselijke interpretaties en komt zo onze beleving van Gods verbondenheid met ons in het geding. Hoe vaak wordt de relatie met God van menselijke kant verbroken doordat we vastgelopen en teleurgesteld zijn in deze relatie, welke vaak gebaseerd is op beperkende overtuigingen binnenin onszelf. Misschien lopen wij stuk op de houding van onze medemens of kerk die zegt een relatie met God te hebben, maar die in de praktijk méér vragen oproept.

Als we naar bepaalde schrijvers en entertainers luisteren hebben ze de relatie met de God van de kerk uit hun jeugd

verbroken. Er werd hen een voorgeschreven beeld van God geprojecteerd, waarin zij gevangen gezet werden en waar zij niets mee konden. Onder dit “niets mee kunnen” ligt een wereld van woede, teleurstelling, onrecht, zoeken, frustratie en pijn. Op hun beurt projecteren zij een beeld van God door de verwrongen lens van hun ervaringen en interpretaties, waarbij God geen ruimte meer krijgt en zelfs niet meer aan het woord komt. Hij heeft geen recht meer van bestaan.

Maar in dit alles blijft toch, hoe wonderlijk ook, de verbondenheid met God in Zijn zoeken naar ons als een existentiële rode draad in het leven. Door teleurstellingen, pijn en verwonding kunnen we er van onze kant tegenaan schoppen of deze verbondenheid ontkennen. We kunnen Hem totaal negeren alsof God niet meer bestaat en Hem doodzwijgen. Maar toch blijft er die uitdaging liggen. Mág God nog aan het woord komen in ons leven? Kunnen we nog recht doen aan Hem en naar Hem luisteren zonder de stoorzenders en filters van onze eigen ervaringen, die besmeurd zijn met menselijk vooringenomenheid? Krijgt God nog ruimte in ons leven?

Ruimte in verbondenheid

Deze onverbrekelijke verbondenheid heeft God ook gelegd in de menselijke relatie ouders -kinderen. Ons be-

staansrecht begint bij God, die ons onze geest schenkt én begint bij onze ouders, die ons lichamelijk leven schenken. Beiden, ons geestelijke leven en ons lichamelijk leven liggen aan de basis van ons leven. Aan deze basis begint ook de mogelijkheid om ons leven te gaan leven. Onze ouders geven dit aan ons door hun zorg, inspanning en ondersteuning. Hierin spelen hun verwachtingen en beeldvorming een belangrijke rol, gemotiveerd door het verlangen hun kind alles te geven wat het nodig heeft. Ouders geven aan de basis ruimte aan hun kind om zich te ontwikkelen. Al gauw komen ze er achter dat hun kind een eigen persoonlijkheidje is en wordt de ruimte, die zij hun kind aanbieden danig op de proef gesteld! Bieden zij passende ruimte voor hun kind of is het vooringenomen ruimte van de ouders, gevoed door hún eigen ervaringen als kind? Zie je je kind met zijn mogelijkheden of zie je je kind door jouw eigen verwachtingen en verlangens? Het beeld en de verwachtingen gaan een eigen leven leiden en kunnen zelfs helemaal vervreemden van het kind, waar het in feite om gaat.

Ruimte versus verbondenheid

Wat kunnen wij in ons volwassen leven soms nog knokken om ruimte en ervaren we verbondenheid als benauwend. Je kunt je benauwd voelen in de verbondenheid van het huwelijk. Je kunt je benauwd voelen in de verbondenheid met broeders en zusters in de gemeente. Je kunt je benauwd voelen onder de verbondenheid (lees: macht van) met God.

Wat kunnen wij in ons volwassen leven soms nog snakken naar verbondenheid en voelen wij ons verloren in de ruimte. Je kunt verbondenheid opeisen in je huwelijk en de ander daarbij geen ruimte meer laten. Je kunt verbondenheid opeisen van je kinderen en je kinderen de vrijheid niet laten om zich te ontwikkelen in hun eigen ruimte. Je kunt verbondenheid (lees: aandacht) van God en Zijn gemeente opeisen en God en je medebroeders en zusters dit verwijten als het niet gaat zoals jij wilde of verwacht had.

Bron van heling

De bron van heling ligt dáár waar de breuken zijn ontstaan. Het heeft geen zin om de vloek van generaties te bestraffen als in gehoorzaamheid de verbondenheid met God niet wordt hersteld (Deutr. 28:1,2). God is een God van verbondenheid, tot op de bodem beleefd en uitgevoerd, door Zijn Zoon, de Here Jezus als mens geboren te laten worden in ons midden. De breuk in ons geestelijk bestaan is geheeld, doordat Jezus in verbondenheid met ons in ons menselijk bestaan is gekomen. Daarmee legt

God tevens de basis en wijst Hij ons de weg om breuken in ons ménselijk bestaan te helen.

Het heeft geen zin om allerlei oplossingen voor problemen in ons leven te bedenken en dit buiten de basis van ons bestaan om te doen. Het negeren van je ouders of zelfs breken met ouders (of kinderen) vanwege moeilijke dingen is nooit de oplossing. De verbondenheid blijft, ook al wordt die op het moment van de breuk ontkend.

Soms kunnen welwillende pastorale werkers ons en God nog wel eens een handje helpen door openbaringen uit te spreken, die meer verwarring kunnen scheppen dan helen. Aan hen wil ik zeggen: "Geef God de ruimte en vul die zelf niet in". Er wordt soms goedbedoeld geadviseerd om te breken met je ouders. Dit staat haaks op de God van verbondenheid! Het kan echter soms zo zijn dat tijdelijke afstand nodig is om daarna weer op een passende wijze uiting te kunnen geven aan de verbondenheid, daarin de juiste afbakening toepassend. Maar altijd blijft de rode draad van verbondenheid in de generaties bestaan.

Er is heling op de plek van de breuk. Er ontstaat ruimte in het genezend gebed, waar je God toestaat om je diepste pijnpunten aan te raken. Hij geeft ruimte, die jij aankunt en die niet bedreigend of belastend zal zijn. Van daaruit kun je het gesprek met je ouders (of kinderen) weer aan. Je mag ze gaan zien in hun (on)vermogen om te geven, gevormd door hun eigen opvoeding, net als jij. Je mag ze gaan zien in het licht van de generaties, waar jij ook een deel van uitmaakt. Dan ontstaat ruimte in het licht van die generaties, waarin jij je mag onderscheiden en tevens de juiste afbakening mag aanbrengen, die recht doet aan beiden. Het appél klinkt. Wat ga jij doen? Laat je het conflict voortbestaan en wordt het op deze wijze weer doorgegeven aan de volgende generatie, jouw kinderen? Of heb je de moed om vanuit de ruimte, die je verkregen hebt, de verbondenheid weer te zoeken. Daarmee investeer je in het heden én in de toekomst van de volgende generatie en geef je ruimte aan jouw kinderen. Dan ontstaat er ook ruimte voor ouders en kinderen om te luisteren en te spreken en zo elkaar te bereiken in verbondenheid! Deze ruimte in verbondenheid met de juiste afbakening zal helend werken in je leven!

*Immanuel,
God verbindt zich met mij
en ik verbind mij met de ander!*

Dit artikel is met toestemming van de schrijver overgenomen. Het verscheen eerder in Opwekking magazine. Corrie Sleebos is contextueel- en pastoraal hulpverlener.

HET TRANENKRUUKJE VAN GOD

“Doe mijn tranen in uw kruik; zijn zij niet in uw boek?” Psalm 56: 9

Psalm 56:9 is een tekst die ik als een kostbaar juweel met me meedraag en ook nogal eens met anderen deel als dat uitkomt. God met een tranenkruikje.

De tranen die worden gestort keren terug tot de Bron van alle leven. Het zijn kostbare druppels van kwetsbare mensen, die teder door de Eeuwige verzameld worden in zijn tranenkruikje.

Hij hoort niet alleen het geroep, maar vangt de tranen ook op. Wat troostend! Alsof de Heer Zelf aan zijn geliefde zijn zakdoek aanbiedt om de tranen te drogen.

David putte eens troost uit dat mooie beeld en wij mogen dat met hem doen: God die de tranen van zijn kinderen bewaart in Zijn kruik!

Wat prachtig: God die onze tranen verzamelt en ze bewaart. En nog meer: ze worden ook opgeschreven. God registreert de tranen van een mens in een boek. Het leed van een mens wordt gekend door God, Hij blijft het zich herinneren. Al onze tranen zijn in Zijn kruik. Zoals bij de Joden vroeger de tranen van de klaagvrouwen als herinnering opgevangen werden in een fles, zo bewaart God onze tranen. Ze zijn kostbaar voor Hem.

Het is alsof God zegt: ‘Mijn troost is net zo groot als de omvang van jouw verdriet.’ Hij garandeert ons als het ware: Er zijn geen tranen zonder troost!

Tranen bewegen Gods hart.